

Niektoré dlhy sa nedajú splatiť.

POSVÄTNÁ PÔDA

REBECCA
YARROS

Ljndeni

Posvätná pôda

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Rebecca Yarros
Posvätná pôda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

POSVÄTNÁ PÔDA

POSVÄTNÁ PÔDA

REBECCA YARROS

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

Ljndeni

*Nadrotmajstrovi Phillipovi A. Johnsonovi,
nadrotmajstrovi Ianovi D. Manualovi, ich rodinám
a zvyšku posádky záchrannej helikoptéry Witchdoctor 11,
ktorí riskovali pristátie v nebezpečnej zóne, aby zachránili
môjho manžela, a o pár mesiacov neskôr položili
svoje životy vo Fallúdži v Iraku.
Nie je dňa, kedy by som za vašu obeť necítila
nesmiernu vďaku a pokoru.*

Prológ

EMBER

Držala som ruku nad riadkom na podpis.

Efez ležal takmer deväťtisíc sedemsto kilometrov odtiaľto. V cudzej krajine. Rozprávali tam jazykom, ktorý som neovládala. Ale aspoň by som bola do päťtisíc kilometrov od Josha. Celé dva mesiace by sme boli na tom istom kontinente.

Stisla som pero a istými, plynulými ťahmi sa podpísala. Tak. Hotovo. Budem najmladšou členkou jesenného výkopového tímu v Efeze. Zalepila som obálku a nalepila na ňu známku, než som si to stihla rozmyslieť.

Od vchodových dverí sa ozvalo päť typických Paisleyiných zaklopaní. Ako vždy prišla načas. Ale zas, keď býva hneď vedľa, nemá to ďaleko. Stiahla som si chvost a strčila náhradný kľúč od domu do malého vачku na svojich capri nohavičiach, potom som šla otvoriť.

„Ránko, slniečko!“ zatiahla s úsmevom. „Pripravená vyraziť?“

„Podpísala som to,“ oznámila som tónom, akoby som niekoho zabila.

„No konečne! Vážne, rozhodla si sa správne a nesmierne sa s tebou teším! Oslávime to potom čajom?“

„Ak čajom myslíš kávu, som za,“ odvetila som, hodila list do schránky a zamkla za sebou dvere. Šesťkilometrová túra si určite zaslúžila odmenu s kofeínom. Kurník, ten poondeny kľúč sa zasekol v zámke. Zase.

„Panebože, Ember.“ Z Paisleyinho rozochveného hlasu ma zamrazilo od hlavy až po žalúdok.

Nechala som kľúč kľúčom a pomaly som sa otočila, teniskami šúchajúc o betón nášho spoločného priedomia.

Ten pocit, ten, ktorý som nechala v Colorade, ma obľial a skrútil mi žalúdok rýchlejšie, než som stihla zatvoriť oči... a vedela som to.

Proste... som to... vedela.

Sklopila som zrak na chodník a ticho zavzlykala. Takto sa môj svet zrúti počas slnečného sobotného rána. *Bože, nie. Josh. Prosím.* Jeho meno som v mysli opakovala ako najsladšiu modlitbu, moja duša zúfalo volala po jeho... nech už bola kdekoľvek.

Paisley ma roztrasene chytila za ruku, preplietla si so mnou prsty a uzemnila ma. *Ktorý? Bože, ktorý z nich?* Neexistovala správna odpoveď.

Svet zastal, akoby moja myseľ vedela, že má nasať každý bolestivý detail tejto chvíle, slnko presvitajúce cez visiace kvetinné kvetov, ktoré sme práve zasadili, smiech detí hrajúcich sa u susedov a vážne tváre dvoch dôstojníkov, ktorí rázne kráčali smerom k nám...

Kapitola 1

EMBER

O štyri mesiace skôr

„Chcem len povedať, že nie všetci tu máme cez stodeväťdesiat centimetrov, Joshua Walker.“ Naklonila som hlavu a sledovala, ako uložil ďalšiu pomôcku na varenie, ktorú sme podľa mamy rozhodne potrebovali, na vrchnú poličku kuchynskej skrinky.

Josh sa na mňa obrátil s tým prekliatym úsmevom, zatvoril dvierka a potom ma bokmi pritlačil o linku. „Dobre. Keď budeš potrebovať niečo z vrchnej poličky, pribehnem a podám ti to.“

„Nepochopil si pointu.“ Potláčala som úsmev, ktorý mi posledné dva dni nášho spolužitia skoro neschádzal z tváre.

Žijete spolu. Už nebudete od seba. Nebude ti chýbať.

Ovinula som mu ruky okolo krku a prstami hladila čerstvo ostrihané vlasy na jeho zátylku. „A čo keď tu nebudeš?“

Sklopil pohľad na moje pery. „Možno by si sa jednoducho mohla rozhodnúť neobedovať fondue?“

Pri pohľade do jeho očí, ktoré akoby ignorovali fakt, že sme pred hodinou vstali z postele, ma zaplavilo teplo. Objal ma pevnejšie, pritisli sme sa na seba a mne sa rozbúchalo srdce.

„No, možno mám rada roztopenú čokoládu,“ zašepkala som. „Má rôzne využitia.“

Tie tlejúce hnedé oči sa upreli na moje a zbadala som v nich tú túžbu, ktorá nás sprevádzala posledné dva roky, čakajúc, až budeme konečne spolu, tú neskutočnú príťažlivosť, ktorá ma vždy roztopila na kaluž, keď čo i len zašepkal moje meno.

„December.“

To ma dostalo. Ešte skôr, ako sa naše pery stretli, bola som celá roztrasená. Jeho ústa sa mojich dotkli raz, dvakrát a potom ma zatiahli do vášnivého bozku, ktorý ma prinútil sa celým telom natlačiť na neho. Otvorila som sa mu a Josh to využil, hladil svojím jazykom môj s takou silou, že som priam horela.

Srdce mi plesalo, zaplavovalo ma toľko emócií, až som si nebola istá, či to moje telo zvládne. Zasmiala som sa a cítila som na perách, že sa tiež usmieva.

„Je na mojom bozkávaní niečo smiešne?“ spýtal sa a zdvihol ma na linku, aby mi mohol pritísnuť nos na krk.

„Nie!“ Znovu som sa zachichotala, keď zavrčal.

Zdvihol tvár, v očiach sa mu odrážala čistá radosť, ktorú som v sebe nedokázala udržať. „Čo potom?“

Hladila som ho po tvári a prstami škriabala jeho drsné ranné strnisko. Bože, bol proste na zožratie. Akosi za posledné dva roky ešte skrásnel, čas z tohto dokonalého mužského jedinca striasol posledné zvyšky chlapčenských črt. „Som proste šťastná.“

„O to mi predsa ide.“

„Nemôžem prestať myslieť na tie hodiny, ktoré sme strávili jazdením medzi Nashvillom a Fort Rucker, a ukradnuté víkendy a lúčenia...“ A tie chvíle, keď sme obaja rozmýšľali, koľko náš vzťah ešte ustojí, keď nežijeme na rovnakej adrese.

Jemne ma pobožkal. „Už žiadne lúčenie.“

„Sľubuješ?“ zatriasol sa mi hlas.

Položil mi dlane na líca a zahľadel sa mi tak hlboko do očí, že mi bolo jasné, že pátral po mojej duši. „Už ťa nikdy dobrovoľne neopustím, December. Stačilo. Dostali sme sa cez to najhoršie a teraz sme tu.“

S povzdychom som prikývla. „Tak, čo teraz? Všetko, čo sme doteraz robili, bolo preto, aby sme sa dostali do tohto bodu.“

Roztiahol pery do oslnivého úsmevu. „Teraz sme jednoducho šťastní. Ty a ja a tento dom plný krabíc.“

Buch! Buch! Cez našu zdieľanú stenu sa niesol buchot od susedov. „Na búchanie kladivom je trochu priskoro, Jagger,“ zamrmľala som.

„Možno je pravý čas na búchanie do čela postele?“ Josh potomehúdsky nadvihol obočie a môj smiech utíšil bozkom.

Keby šťastie vytváralo elektrický prúd, dokázali by sme zásobovať celé mesto Clarksville.

Na mojom mobile začal zvonit' budík, tak som sa poň načiahla a capkala rukou po linke, aby som sa nemusela od Joshua odtiahnuť. *Och, doriti aj s telefónom.*

Objala som ho rukami okolo krku a oddala sa jeho bozku, naklonila hlavu, ako to mal rád, a vtiahla jeho jazyk do svojich úst. Zastonal, zaboril mi prsty do vlasov a s každým líznutím, hryznutím a pohladením ma dovádzal k šialenstvu. Odtiahol sa, jemne ma hryzol do pery a vypol budík.

„Koniec srandy, slečna Howardová. O hodinu a desať minút ti začína prednáška.“ Zamával mobilom v ruke.

„No a?“ odvrkla som a vklzla mu rukami pod tričko na cvičenie, aby som si vychutnala jeho vypracované brušné svaly.

Zanadával popod nos a odtiahol sa. „A cesta tam ti trvá hodinu a sedem minút, takže by si mala vyraziť.“

Zatvárla som sa čo najúbohejšie. „Môžem to vynechať.“

Zdvihol moju tašku cez plece a cestovný hrnček a hodil mi ich obe na kolená. „Nie. Dohodli sme sa. Normálny život, to znamená, že budeš chodiť do školy, aj keby som ťa najradšej zobral hore a počúval, ako kričíš moje meno, keď sa urobíš.“

Ovalila ma túžba a vyrazila mi dych. „Týmto argumentom ma fakt ťažko presvedčíš, aby som odišla.“

Postavil sa tak, aby medzi nami stála skrinka. „Už nemusíme bojovať o čas strávený spolu. Toto je pre nás bežný stav, zlatko. Tak choď do školy a ja pôjdem do práce. A ak budeš poslušné dievča...“

Zoskočila som z linky, prehodila si tašku cez plece a blížila sa k nemu, kým nenarazil chrbtom do linky. „Ak budem poslušná?“ Prsty som mu zahákla za pás nohavíc.

Zostril pohľad a sklopil ho na moje pery. „To zistíš, keď prídeš domov.“

Domov. Bývala som s Joshom. Zaliala ma nová vlna eufórie. „Dohodnuté. Čo len budeš robiť, kým budem preč?“

„Ach, to, čo vždy. Pôjdem do práce, možno zavesím tie obrazy, ktoré si nachystala na chodbu na poschodí. No tak, kto si už len zarámuje Gettysburský prejav?“

„Nadšená historička, ktorá tú reč náhodou miluje.“ Postavila som sa na špičky a dala mu pusu. „Maj sa, láska.“

Zastrčil mi prameň vlasov za ucho. „Napíš mi, nech viem, že si došla.“

„Jasné.“

Schmatla som kabát zo skrine v predsieni, zapla si ho a sotva som si spomenula na kávu, než som vybehla s knihami v rukách.

„December!“ zakričal Josh z dverí, keď som zasunula kľúče do zapalovania.

„Josh?“

Jeho úsmev zatienil samotné slnko. „Toto boli tri najlepšie dni môjho života. Milujem ťa.“

„Aj ja ťa milujem. Len počkaj, až ma budeš mať plné zuby.“ Žmurkla som naňho, aby sa zasmial.

„To sa nestane. Pekný deň, zlatko!“ zanôtil, zamával a zabuchol za sebou naše vchodové dvere.

Vycúvala som z našej spoločnej príjazdovej cesty a trochu som závidela, že Paisleyino auto nikam nešlo. Všetky predmety s povinnou dochádzkou absolvovala minulý semester a teraz si dokončovala štúdium online hodinami. Spolu sme si vybrali malú štvrť na okraji Clarksvillu v Tennessee a podarilo sa nám nájsť novostavbu, dvojdom, ktorý mal ešte obe strany voľné.

Jagger vyhlásil, že sa realitní bohovia usmiali nad ich bratskou láskou, a podpísali sme nájomné zmluvy. Páčilo sa mi, že sme si boli s priateľmi tak blízko.

Jazdiť dvakrát do týždňa hodinu do Nashvillu, aby som dokončila štúdium na Vanderbilte, mi rozhodne stálo za to, že som každú noc spala vedľa Josha. Aspoň som mohla zavolať mame alebo si pokecať s April či Sam. Januárové počasie sa zatiaľ miernilo, takže to nebola ťažká cesta.

Zaparkovala som sedem minút pred začiatkom a šprintovala do učebne, kde som si sadla na prvé miesto za stolom v tvare U. Počítač sa mi zapol vo chvíli, keď profesor vošiel do učebne.

„Dobré ráno, tretiaci,“ pozdravil doktor Trimble a položil si kávu na malý rečnícky pult. Všetkých nás prebehol pohľadom. „Vitajte na hodine písania záverečnej práce. Som rád, že tu vidím toľko známych tvári. Pre tých, ktorí ma nepoznajú, netuším, ako ste prešli celé štúdium bez toho, aby ste museli trpieť moje rečenie, ale klobúk dolu.“

Húfom asi dvadsiatich študentov sa rozniesol tichý smiech.

Prešiel si rukou po plešine a upravil si pepitového motýlika. „Než začneme, rád by som vám predstavil svojho asistenta.“ Na jeho mávnutie rukou sme sa všetci otočili k zadnej stene miestnosti. „Pán Graham študuje na magisterskom a zároveň mi robí asistenta výskumu.“

Pousmiala som sa nad tým, ako sa Luke postavil a zamával, usmial sa a kývol mi. Šepky mi naznačil „Kávu?“ a ja som ticho prikývla a obrátila svoju pozornosť naspäť na doktora Trimbla.

„Bude tiež vybavovať prihlášky na vykopávky, ktoré tento rok na jeseň vediem v tureckom Efeze. Pre tých z vás, ktorí budete pokračovať na magisterskom a doktorandskom stupni, by bolo prínosné si podať prihlášku, pretože len tí, ktorí budú prijatí na výkop, budú môcť začať v rámci špeciálneho jarného otvorenia týchto programov. Tak, poďme na to.“

O hodinu neskôr sme s hrubými sylabami v rukách kráčali s Lukom do kaviarne.

„Ako sa darí, ryšavka?“ spýtal sa a štuchol do mňa ramenom.

„Dobre,“ odvetila som za chôdze. „Už bývam s Joshom, zatiaľ je všetko perfektné.“

„Ach, návrat hokejovej hviezdy.“ Otvoril mi dvere a zhlboka som sa nadýchla prívetivej vône espressa.

„Hokejová hviezda nikdy neodišla,“ štuchla som doňho lakťom. „Ako to ide s Davidom?“

Luke si pobavene odfrkol. „Stále pohadzuje boxerky po zemi, ale čo už, keď ho ľúbim?“

„Je to celkom bezvýznamný problém, keď sa nad tým zamyslíš, nie?“

„Môže byť aj horšie,“ súhlasil. „Dúfam, že nebude dlhý rad. Naše miesto je voľné.“

So šálkami kávy sme si sadli na malý gauč v rohu, ktorý sme si obsadili na učenie, keď som bola prváčka. „Aké máš plány po škole?“ Luke si odhrnul z očí pramienok blond vlasov. Stále sa snažil vyzeráť ako surfer, ale zvykala som si na to.

„No, Josh je zatiaľ pridelený na Fort Campbell, tak sa pohrávam s predstavou magisterského... možno doktorát?“

„Ooo.“ Naklonil sa ku mne s neslušným úškrnom. „Hovor na mňa akademicky.“

So smiechom som pokrútila hlavou. „Mám... mám...“

„Von s tým.“

„Tak trochu sa chcem viac sústrediť na písanie, fakt sa do histórie ponoriť, možno niečo vydať? To je asi hlúposť. Mala by som učiť. To je praktická odpoveď.“

Luke nadvihol obočie. „Podarilo sa ti udržať si zdravý vzťah na diaľku a ty mi chceš hovoriť o praktickosti? Zlato, si srdcom romantik, mňa neoblbneš. Navyše, vždy dosiahneš svoj cieľ, takže ak chceš byť ďalší David McCullough, myslím, že svet je na to pripravený.“

„A čo tak ďalší Howard Zinn?“ navrhla som. „Zmeniť povedomie ľudí. Pozrieť sa na históriu z inej strany, nielen z tej víťaznej?“

Poklepkal prstom po papierovom pohári a naklonil hlavu. „Musíš sa prihlásiť na výkopy v Efeze.“

Vyprskla som a takmer som mu kávou pokrстила krémový sveter. „Čože? To je v Turecku.“

„Nemyslím, že sa nám ho podarí premiestniť inam, takže áno, musela by si ísť do Turecka.“

„Ty ideš?“ To by ma rozhodne motivovalo.

„Keďže to sponzoruje môj otec, tak trochu musím.“

„Už ho nebaví kupovať hokejové tímy?“ zavtipkovala som.

„Hej, bol to len jeden, a technicky, keďže to je rozšírenie tímu, nekúpil ho, ale založil. Prestaň meniť tému a myslí na príležitosti. Dostali by sa ti do rúk pravdepodobne najmenej dotknuté rímske ruiny na svete... Stále sa chceš zamerať na európsku históriu, však?“

Pomaly som prikývla, snažiac sa spracovať jeho návrh. „Teraz sme sa s Joshom k sebe nastahovali. Nemôžem jednoducho odísť.“

„Ryšavka, budú to asi dva mesiace, to je pre vás nič, a dost by si si šplhla u doktora Trimbla, aby si sa dostala do programu, ktorý si vyberieš.“

„Dobre, nemôžeš hovoriť „šplhnúť“ a čakať, že sa nezašmejem.“

„Dobre, ale musíš sa prihlásiť. Zoberú ťa. Stále máš dokonalé známky?“

„Áno.“

Naozaj by si dokázala stráviť dva mesiace bez neho, keď ste tak dlho boli od seba?

„Tak si myslím, že by si nad tým mala vážne porozmýšľať.“ Pohrabal sa v taške na pleci a vybral zospinkovaný štós papierov. „Tu máš prihlášku. Máš čas do jarných prázdnin. Naozaj by si nám bola prínosom, Ember. Okrem toho, ak ešte len teraz rozmyšľáš nad doktorátom, si pozadu. Výkop by ťa dostal do jarného programu. Bez toho budeš rok pozadu. Navyše, ten z minulého roku sa ti páčil a to bolo oproti tomuto nič.“

Efez. Ozajstné vykopávky. Šanca niečo objaviť, novú teóriu, nový fakt, niečo, do čoho by som sa mohla zahryznúť a možno dokonca publikovať. Skutočné využitie všetkej tej krvi a potu, ktoré som vložila do svojej vysokoškolskej kariéry. Ale nevidieť Joshua? Dobrovoľne znovu randiť na diaľku? Šialenstvo. Odstrčila som prihlášku. „Proste nemôžem.“

Pokrútil hlavou a strčil mi ju do tašky. „Áno, môžeš. Si geniálna, Ember, a ak ťa miluje tak veľmi, ako tvrdíš, nebude dušiť tvoj oheň. Nebuď ako tie ženy, ktoré stratia svoju identitu len preto, lebo sú vo vzťahu. Aspoň si to premysli.“

„Premyslím,“ slúbila som.

Porozprával mi novinky o svojom vzťahu a ja som mu v skratke povedala, aké bolo sťahovanie, potom som musela utekať na ďalšiu hodinu. Predchádzajúci semester som si prepchala rozvrh, takže tento som našťastie potrebovala iba tri.

Cestou domov som v aute zavolała Joshovi. *Domov!* Nikdy som sa na obyčajný večer tak netešila. „Ahoj!“

„Ahoj, zlatko.“ Z reproduktorov auta sa ozval jeho unavený hlas.

„Aký bol prvý deň v útvare?“

„Taký zmiešaný. Ideš domov?“

„Nikdy nie je ľahké byť niekde nový, a hej, som na ceste. GPS píše päťdesiatpäť minút. Si v rovnakej posádke ako Will?“

„Hej, Carter a ja sme v Charlie. Jagger je v Bravo s ostatnými útočníkmi. Sústred' sa na cestou a ja nám zoženiem večeru, čo povieš?“

V žalúdku sa mi usadil nepríjemný pocit a stiahlo mi hrdlo. „Je všetko v poriadku?“

„Keď budeš doma, tak bude.“ Snažil sa znieť veselo, ale veľmi sa mu nedarilo.

„Dobre. Lúbim ťa.“

„Lúbim ťa tak veľmi, až to bolí. Vidíme sa o hodinu.“

Keď sme zložili, vypeckovala som hudbu, ale nedokázala som sa zbaviť toho hrozného pocitu v hrudi alebo prestať myslieť na prihlášku do Efezu v mojej taške.

Otvorila som vchodové dvere o päť minút skôr, než GPS predpokladala. Časť obývačky bola vybalená, niektoré knihy ledebolo nahádzané na poličkách a na hranatom stolíku ležalo niekoľko zarámovaných fotografií.

Pohladila som otcovu tvár a opäť pocítila tú známú bolesť. Aj po dvoch rokoch mi stále chýbal každý deň.

„Myslel som, že budeš chcieť rozhodnúť, kam ich zavesiť,“ ozval sa Josh z malej jedálne, kam sme akurát napchali stôl pre štyroch z môjho starého bytu. Vtisol mi pusku na hlavu a objal ma, aby zahnal smútok svojou láskou.

„To znie skvele,“ odvetila som a objala som ho. Už sa stihol prezliecť do džínsov a polokošele. Musela som priznať, že som mala radšej Josha ako poručíka Walkera. „Čo to tu tak vonia?“

„Objednal som tvoje obľúbené jedlo z talianskej reštaurácie na konci ulice,“ prezradil, a keď som si odložila bundu a tašku, zaviedol ma k stolu.

Sadli sme si a mne sa pri pohľade na tortellini Alfredo až zbíehali slinky. „Vyzerá to strašne dobre.“ Potmehúdsky som sa naňho usmiala. „Na takéto sa môžem vždy po škole tešiť?“

Zasmial sa. „Sme tu tri dni a ty už by si rozdeľovala domáce práce.“

Zahoreli mi líca, pretože...

„Neboj, viem, že už máš niekde farebne vyznačenú tabuľku, čo a kedy treba urobiť. Capni ju proste na chladničku a je to.“ Jeho úsmev ma roztápal lepšie ako to víno, ktoré mi nalial.

Poznal ma až príliš dobre. „Nie je farebne rozdelená, ale nie je to zlý nápad.“

„V šuplíku v stolíku máš nové zvyrazňovače. Teraz mi porozprávaj, aký bol prvý deň tvojho posledného semestra.“

Prerozprávala som mu všetko o prednáškach, ale zastavila som sa, keď som si spomenula na prihlášku. „Bude... budú vykopávky.“

„Ďalšie? To je skvelé. Kam ideš?“ spýtal sa, akoby to nič nebolo, pokojne ďalej jedol.

A ja som ho o to viac milovala.

Josh by mi nikdy nestál v ceste, nikdy by cestou za svojim snom nepošliapal ten môj. Preto som jeho lásku nedokázala zneužiť. „To je jedno. Nejdem. Ani neviem, či by ma vybrali.“

„Vybrali. Prečo nechceš ísť?“

„Tentokrát to nie je dvojtyždňový výlet, je to na dva mesiace v Efeze v Turecku a ja od teba nechcem byť tak dlho preč.“

„Turecku?“ Ruka mu zastala s vidličkou na polceste k ústam.

„Hej, a nemyslím tým tie sladkosti.“ Pokývala som prstom, aby mu ani nenapadlo mudrovať. Nalepil sa naňho Jaggerov zmysel pre humor.

Nadvihol obočie. „Mala by si ísť. Je to veľká vec.“

„Teraz sme sa zubami nechtami predrali dvomi ťažkými rokmi, Josh. Toto je naša chvíľa, naša šanca. Si pre mňa príliš dôležitý na to, aby som jednoducho stlačila pauzu a šla sa hrať v piesku.“ *Vo veľmi cool, veľmi vzácnom, historicky významnom piesku.*

„Vážne by si mala ísť.“ Naliehal tichým hlasom a sklopil zrak na stôl.

„Ó nie, nesmieš sa tváriť obetavo a nesebecky. Chcem s tebou tráviť čas, opekať si s kamošmi a potajomky sa chodiť poze-

rať, ako lietaš. Môžem robiť výskum z domu. Nepotrebujem ísť do Turecka. Potrebujem byť s tebou.“

Cinknutie jeho vidličky o tanier sa v našom prázdnom dome ozývalo nepríjemne hlasno. „Toto leto nestrávime spolu, December. Mala by si ísť, pretože ja tu nebudem.“

Opatrne som položila vidličku a rozhostilo sa medzi nami nepríjemné napätie. Skrúcalo mi žalúdok a srdce mi búšilo.

„Prečo? Prečo tu nebudeš?“

„Bože, zlatko, strašne ma to mrzí.“

V tej chvíli mi to proste... došlo.

„Povedz to.“ *Nehovor to. Popri to.* Pozrela som sa na služobnú zástavu s dvomi hviezdami zavesenú v našom okne. Keď sme si s Paisley kúpili rovnaké, mysleli sme si, že boli strašne chutné. Lenže kým Paisleyine hviezdy boli obe modré, jedna z našich bola zlatá na otcovu počesť. Odtrhla som od nej pohľad a odmietala myslieť na to, ako na ňu prišívam novú farbu, a pozrela som do očí mužovi, ktorý vlastnil moju samotnú dušu. „Povedz mi to, Josh.“

„Sme v nasadení.“

Zatvorila som oči, akoby som to mohla vytesniť, schovať sa pred tým. Mohol by ísť do Hondurasu, Guatemaly, dokelu, možno aj do Kórey. Nemusel ísť tam, do krajiny, ktorá ho raz skoro zabila a nakoniec ma pripravila o otca.

„Kam?“ Pozerali sme si do očí, prúdila medzi nami láska, za ktorú sme toľko bojovali, snažiac sa zaplniť praskliny, z ktorých sa čoskoro stane priepasť diaľky.

„Afganistan.“

Toľko k šťastiu.

Kapitola 2

JOSH

Slová mi vyleteli z úst a ja by som dal čokoľvek za to, aby som ich mohol vziať späť, aby som jej zotrel z tváre výraz totálnej a absolútnej hrôzy. Toto si nezaslúžila.

Nič z tohto.

Život Ember nadelil nanič nádielku a namiesto toho, aby som bol jej princom v žiarivej zbroji, som zo seba spravil šaša, akúsi zvrátenú iróniu. „Zlatko.“

„Kedy?“

„To je zložité. Musím najskôr prejsť tréningom s helikoptérou, než mi dovoľia letieť s oddielom, a chcú, aby som to spravil tu pred odchodom.“

„Josh. Nenúť ma pýtať sa dvakrát a jednoducho mi to povedz. Nemôžeš to predo mnou skrývať alebo ma chrániť, tak buď úprimný a povedz mi kedy.“

Bože, tie oči ma úplne ničili. Veľké, divoké, aj keď zvyšok pôsobil pokojne. „O mesiac.“

Jej tiché kvílenie mi zlomilo srdce. Uprela pohľad na pohár s vínom a vystrela sa. Akoby som sa znovu stal svedkom tej chvíle v obchode pred dvomi rokmi, keď na seba vzala bremeno, ktoré by nemala niesť, a napriek tomu stála s hlavou hore. „Dobre. Na ako dlho?“ Už sa jej hlas netriasol.

Bola neskutočná.

„Deväť mesiacov. Možno dlhšie.“ Deväť posratých mesiacov ju neuvidím. Nepobozkám. Nepocítim, ako sa ku mne v spánku pritúli.

December prikývla. „Myslela som, že vám povedali, že váš prápor nebol v tabuľke.“

Tá hlúpa tabuľka, ktorá určovala, ktoré jednotky boli v poradi na nasadenie v rámci rotácie, bola asi taká dôveryhodná ako politik. „Hej. Keď som nastúpil do práporu, neboli sme. Bol tam iný prápor. Ale potom sa rozhodli pre operačnú jednotku a stiahli rôzne roty z rôznych práporov...“

„Viem, čo je operačná jednotka,“ potichu ma prerušila a pripomenula mi, že tento život poznala.

„Jasné. Prepáč. Vybrali nás troch. Medevac odchádza skôr, ale mňa tu tento mesiac nechávajú na tréning. Zvyšok roty odchádza budúci týždeň.“

Stažka sa nadýchla. „Tak skoro.“

„Hej.“ Pri stole sa rozhostilo ťaživé ticho a jedlo s každou minútou chladlo.

„Jagger? Will?“

„Jagger odchádza so mnou. Carter pôjde pár mesiacov po nás a zostane o pár mesiacov dlhšie. Snažia sa zaistiť, aby medevac v tom pekle netrčali rok.“ Prikývla, ale nič nevravela, stále pohľa-

dom hypnotizovala pohár pred sebou. Načiahol som sa a jemne jej stisol ruku. „Zlatko, bude to dobré. Budem v poriadku.“

Otočila sa ku mne, v modrých očiach jej blýskal plameň, ktorý bol krásny a zároveň odstrašujúci. „To. Nemôžeš. Vedieť.“ Každé slovo zasyčala so zaťatými zubami.

To som nemal hovoriť. „Viem, že ťa milujem.“

Pokrútila hlavou. „Tá krajina ťa naposledy skoro zabila a očka aj zabila. Ani všetka láska sveta nás pred tým neochráni.“ Stiahla ruky a zaborila si do nich tvár.

„Hej. Viem, že je to desivé...“

„Snažím sa, naozaj. Viem, že som sa na to upísala. Niežeby som nevedela, čo budeš robiť, a stále som si ťa vybrala, *vyberám* si ťa, ale, Bože, Josh. Toto... nedokážem to spracovať.“

Odsunul som stoličku, natiahol som sa po ňu a uložil som si jej drobné skrútené telo na kolená. Hlavu si schovala pod moju bradu a schúlila sa do mňa, zapadla presne tam, kde mala vždy byť. Objal som ju „Máme mesiac.“

„To nestačí.“ Prstami zvierala moje tričko, akoby ma tu mohla udržať, ak bude držať dosť silno. Bože, čo by som len dal za to, aby som s ňou mohol zostať.

„Ani večnosť nám nestačí, December, ale tá nás čaká. My dvaja sme si nikdy nevyberali ľahkú cestu. Toto je len ďalšia prekážka.“ Šúchal som si bradu o jej jemné vlasy a snažil som sa nasať každý detail toho, ako som ju držal, jej sladkú vôňu, jej hladkú pokožku.

Odtiahla sa a položila mi ruky na líca. „Nemôžem ťa stratiť.“ Preskočil jej hlas a oči jej zaplnili slzy.

Nikdy som sa tak nenávidel ako v tej chvíli. Prežila nočnú moru, ktorej by nikto nemal čeliť, a teraz som ju žiadal, aby to urobila znovu. Sotva som sa cez hrču v hrdle dokázal nadých-

nuť. „Nestratíš. Iba niečo oveľa silnejšie ako vojna ma dokáže udržať od teba.“

Svoj sľub som spečatil bozkom, v ktorom som cítil jej zúfalstvo. Otvorila sa mi, nasal som sa na jej ústa a poddal sa tej horúčave, ktorá nás v tej chvíli unášala. Na svete neexistovalo nič viac sexy alebo sladšie ako bozkávanie s December, keď celá pookriala a opustila sa.

Tak tvrdo sme bojovali, aby sme sa sem dostali a mohli byť spolu. Nebolo to fér a obaja sme to vedeli. Ale vedeli sme aj, že na tom nezáležalo. Férovosť v slovníku americkej armády neexistovala.

Odtiahol som sa len natoľko, aby som zašepkal: „Vrátim sa domov. Prisahám.“

Trhane sa nadýchla. „Nesľubuj, čo nemôžeš splniť, Joshua Walker.“

„Prisahám na svoj život,“ nástojil som.

Prešla mi prstami po tvári, akoby sa ju snažila vryť do pamäti. „Nechápeš to,“ zašepkala. „Presne toho sa bojím.“

Pritiahol som si ju k sebe v okamihu, keď jej slzy začali stekať po porcelánových lícach, a držal som ju dlho po tom, ako vyschli.

Týždeň ubehol prirýchlo. Aj dni to teraz robili, bez ohľadu na to, ako som sa ich snažil spomaliť a vychutnať si každú chvíľu s ňou. Mal som pocit, že mi denné svetlo pretekalo pomedzi prsty.

„Skoro som zabudol, koľko je to papierovačiek,“ zamrmľal som a prelistoval hromadu.

„Bože, myslel som, že prihlášky na vysokú boli zlé,“ hundral vedľa mňa Jagger.

Miesto spracovania pripravenosti bolo plné rovných radov vojakov, ktorí si prišli po papiere a skontrolovať očkovania, všetci sa pripravovali na nasadenie.

„Čo je toto?“ Jagger mi pred nosom zamával papierom.

Zobral som si svoj. Svietil mi tam formulár DD93, ten naj-morbídnejší kus byrokracie, aký som videl, odkedy som týmito sračkami prechádzal naposledy. „To je pre najbližších príbuzných.“

„No, kým sa s Paisley nevezmeme, to budeš zrejme ty,“ vyhlásil Jagger klepkajúc perom po papieri.

„Som si celkom istý, že keby sa ti niečo stalo, vedel by som o tom skôr, ako by mi dali vedieť, ale chápem, čo tým myslíš.“

„Och.“ Zarazil sa. „Toto je...“

„Hej,“ odvetil som. Bolo to na oznamovacie účely, aby sa určilo, na ktoré dvere bude armáda klopať, ak padneme v boji.

„Koho tam dáš?“ spýtal sa Carter po mojom druhom boku.

Doriti. „Naposledy som dal mamu, ale bola sama, keď zistila, že sa mi niečo stalo. Nechcem, aby tým znovu musela prejsť. Ale Ember...“

Jagger si povzdychol. „To je ťažké rozhodnutie.“

„Prečo?“ Carter nedvíhal zrak, rýchlymi ťahmi vypisoval svoje papiere.

„Raz už jej zaklopali a skoro ju to zničilo.“ Ticho som odpovedal. Pozrel na mňa šokovanými očami. „Jej otec. On bol ten doktor, ktorý ma v Kandaháre dal dokopy. Vďaka nemu som nažive.“

„Páni. To som netušil.“ Pokrútil hlavou. „Je jednoducho taká vyrovnaná.“

„Hej. Je to už pár rokov, ale vždy bola taká silná. Drží nad vodou všetkých vo svojom okolí, niekedy aj mňa.“ Ťažilo ma na hrudi, moje prsty sa snažili vzbúriť, ale napísal som jej meno do kolónky najbližšieho príbuzného. Bola celý môj život, všetko sa

začínalo aj končilo ňou. Keď... *ak* by sa mi niečo stalo, musela o tom vedieť prvá. Mamu som napísal na druhé miesto s jasným želaním, že nemá byť sama, keď jej to povedia.

Zatvoril som oči a snažil som sa to rozdýchať, zahnať tie obrazy, ktoré po mne hádzala moja prehnaná predstavivosť. Ako sa Ember zrúti vo dverách nášho domu, ako drží zloženú vlajku na ďalšom vojenskom pohrebe, nosí kvety k chladnému hrobu a preklína moje rozhodnutia, ktoré nás sem priviedli.

„A čo ty, Carter?“ vyzvedal Jagger.

Neodpovedal, len civel na papier. Došlo mi, že po toľkom čase v leteckej škole som o jeho rodine nič nevedel. Vždy bol jednoducho ten samolúby hajzlík, s ktorým sa Jagger bil o Paisley. Ale potom dal Carter svoje miesto v Apachi Jaggerovi, pretože tak mu kázali jeho hodnoty, a chtiac-nechtiac som mu musel uznať zopár bodov. Keď mi pomohol s kurzom na Blackhawk, pretože som priveľa času strávil cestovaním za Ember namiesto štúdia, začal som mať toho snoba celkom rád.

Pozrel som na jeho formulár, no napriek toľkému písaniu nechal tento riadok prázdny. „Will?“

Strhol sa, asi preto, že som ho ešte nikdy neoslovil krstným menom, a potriasol hlavou, akoby sa spamätával. „No, neviem. Moji rodičia... povedzme len, že som mal svoj dôvod, prečo som hľadal školu bez školného. Nebudú vedieť, čo robiť, ak vôbec budú schopní pustiť fľašu, aby niečo spravili.“

Nenápadne sme si s Jaggerom vymenili pohľady a on takmer nebadateľne pokrčil plecom. „Grayson by vedel, čo povedať,“ zašepkal Jagger.

„On tu nie je, ty chytrák.“

„Dajte si pohov, nikto si tu nevylieva srdce,“ Carter zavrčal a rýchlo na prázdny riadok načarbal meno.

„Beriem na vedomie, West Point.“

„Toto je hrubšie ako formulár pre stošesťdesiatku,“ zamrmľal.

„Chceš lietať pre výsadkárov?“ spýtal som sa. 160. letecký pluk špeciálnych operácií sídlil na Fort Campbell, ale nikdy mi ani nenapadlo si podať prihlášku na posúdenie hneď po skončení leteckej školy.

„Áno,“ odvetil. „Potrebujú tých najlepších, nie?“ Sebavedome sa na mňa uškrnul a postavil sa, aby odovzdal svoje papiere. „Lenže sa na mňa ani nepozrú, kým nebudem mať za sebou nejaké hodiny nasadenia, tak počkám, kým sa vrátíme. Mal by si nad tým popremýšľať.“

„Povedal si, že potrebujú tých najlepších,“ vtipkoval Jagger.

„Hej, a videl som Walkera lietať.“ Obzrel sa na mňa. „Máš tam výhodu.“

„Nie, ďakujem,“ povedal som a otočil som sa naspäť k papierom. Aj keď by bolo husté lietať pre výsadkárov, o taký život by Ember nestála.

Rýchlo som sa pomodlil, aby armáda na tieto papiere nemusela ani mrknúť, a odovzdal som svoj formulár úradníkovi.

O krok bližšie k nasadeniu.

Kapitola 3

EMBER

Joshova ruka na mojom chrbte ma upokojila, keď sme v sobotu ráno vchádzali do hangáru. Konal sa úvodný beh na osem kilometrov pri príležitosti nasadenia operačnej jednotky, a keďže sa očakávalo, že Josh tam bude, napadlo mi, že by som tam mohla ísť, zabehať si a spoznať niektoré manželky zo Skupiny rodinnej pripravenosti. S mamou som zažila dosť nasadení na to, aby som vedela, že budem potrebovať ich podporu.

Hala bola prázdna, lietadlo už odletelo do Afganistanu spolu s Joshovou jednotkou. Ignorovala som ten tlak na hrudi, ktorý ma pri tej myšlienke vždy, keď mi prebehla hlavou, obklopoval. Už boli preč a on sa k nim čoskoro pripojí.

Priskoro.

Dnes hangár namiesto vojakov zaplňali rodiny. Zastala som vo dverách, ignorujúc teplo presakujúce z rukovätí remosky, a nasávala atmosféru. Deti v jasných tričkách pobehovali okolo

kočiek a mám, prázdny skákací hrad pri hangárových dverách značil cieľ. Pri zadnej stene stáli bufetové stoly, kde partneri rozkladali jedlo na spoločné raňajky po behu.

Bolo to ako prvý deň v novej škole, len som nemala ani to šťastie, že by mi bolo pridelené miesto.

Aj ty máš remosku. Zapadáš sem.

„Jasné, že zapadáš,“ Josh sa zasmial. Asi som to povedala nahlas. Načiahol sa, aby mi zobral hrniec.

„Nie.“ Uchopila som ho pevnejšie.

„Neochráni ťa,“ podpichoval ma cestou k stolom.

„Ty máš kevlar. Ja mám remosku.“

„Si zlatá, keď si nervózna.“ Žmurkol na mňa, ja som len prevrátila oči.

Položila som remosku na najbližšie voľné miesto na stole a sklonila som sa, aby som ju zapojila do predlžovačky.

„Ale dobré ráno! Čo to tu máte?“ ozval sa priateľský hlas.

„Raňajkové burritos,“ odpovedala som s úsmevom, keď sa mi to podarilo zapojiť.

Žena vyzerala, že mala okolo tridsiatky, pekné hnedé vlasy a gaštanové oči a na tričku mala na prsiach lesklými červenými písmenami napísané „Dustoff kočky“. „No, tu sú skôr muffiny a také veci. Možno by si to mohla presunúť tam, kde sú vajčička?“ Napriek úsmevu bolo jasné, že to bol rozkaz.

„Bez problému,“ odvetila som.

„Poručík Walker, myslím, že vás hľadal kapitán Brown,“ odkázala.

„Áno, madam. Ember, toto je pani Dwyerová. Vedie Skupinu rodinnej pripravenosti našej roty.“

„Lucille,“ predstavila sa a vystrčila ruku.

Potriasla som ňou. „Rada vás spoznávam. Som Ember.“

„Skvelé! Och, poručík, mali ste mi o nej povedať. Zariadila by som, aby mala Dustoff kočky tričko ako my ostatné! A neskôr máme malé informačné stretnutie, ak sa s nami chceš po behu stretnúť. Dievčatá by ťa určite rady spoznali!“

„Teším sa,“ povedala som Lucille, kým Josh odpojil remosku.

„Tam na konci je miesto. Nedá sa nevšimnúť!“ povedala s úsmevom, ktorý bol na ôsmu ráno až príliš svieži, a vydala sa napraviť ďalší hrniec na nesprávnom mieste.

„Mal by som ísť...“ začal Josh.

„Ak ma opustiš, zomrieš,“ zašepkala som, aby ma počul iba on.

Zdvihol mi tvár do dlaní a usmial sa, až ma zahrialo vo vnútri. „Si nervózna, moja December?“

„Nie som tvoja žena,“ vykĺzlo zo mňa, než som sa stihla zastaviť.

„No a? Je to pripravenosť rodiny, nie Zákaz vstupu nemanželom.“ Palcami ma hladil po lícach.

Mal pravdu. „Správam sa ako hlupaňa.“ Zatvorila som oči a zhlboka som sa nadýchla.

Josh ma rýchlo pobožkal. „Nesprávaš sa hlúpo. Ako som povedal, si zlatá, keď si nervózna.“

„Dobre. Máš prácu, choď sa porozprávať s kapitánom Brownom. Ja nájdem tých presných dvadsať centimetrov, kam patrí tá remoska, a zaregistrujem nás na beh, okej?“

„Som za.“

Znovu ma pobožkal a stratil sa v dave. Aspoň natoľko, koľko sa môže niekto taký vysoký stratiť v mori žien. Jediní prítomní vojaci buď patrili k záložnej jednotke pre túto misiu, alebo ešte neodišli, ako napríklad Josh.

Našla som svojej remoske miesto a mávla Lucille, keď sa obzrela, či som vykonala jej rozkaz. Na to, že som v armá-

de vyrastala, som nikdy nemala taký silný pocit, že nezapadám.

Páskou som si pripla iPod okolo bicepsu a šla nás zapísať k registračnému stolíku. „Poručík Josh Walker a December Howardová,“ napísala som a na ďalší riadok pridala jeho rotu.

Potom som si utiahla chvost a vydala som sa do mora detí a kočíkov hľadať Josha pri štartovacej čiare.

„Dobré ráno, Ember,“ zjavil sa pri mne Will.

Pri pohľade na známu tvár môj stres klesol asi o dvadsať bodov. „Ahoj, Will. Pripravený si trochu zabehať?“

„Rozhodne. Našla si si kamarátov?“

Pokrčila som plecami. „Kiežby Jagger a Paisley nešli na víkend do New Yorku. Ako sa z tohto vyvliekol?“

Will sa zasmial. „Paisleyin otec ho chcel pred začiatkom nasadenia vidieť a ťažko nájdeš niekoho, kto by mu to zakázal, keď si ho vyžiadal jeden z najvyššie postavených veliteľov v letectve.“

„To máš pravdu.“ Pri pohľade na všetky manželky s priateľkami naokolo mi chýbala aj Sam. Jej mama onedlho odovzdáva velenie, takže s ňou aspoň strávim ďalší víkend.

Josha sme našli neďaleko štartoviska a ja som sa rýchlo rozcvičila, v rannom chladnom vzduchu vďačná za svoje bežecké oblečenie s dlhými rukávami, aj keď som nemala na prsiach nápis „Dustoff kočky“.

Po úvítacom prejave veliteľa záložného oddielu sa začal beh. Will sa rozbehol, ako keby od tohto behu záviselo jeho ďalšie povýšenie a nielen to, kto po ňom zaplatí prvú rundu. Prvý kilometer mi srdce pravidelne búšilo a nohy dopadali na chodník v rytme mojej hudby s presnými údermi za minútu, ale Josh zaostával tesne za mnou. Spomalila som trochu, aby som mu bola zarovno, a vytiahla som si slúchadlá. „Hej, zlatko, noha robí problémy?“

„Nie,“ odvetil pokojným a vyrovnaným hlasom.

„Tak čo si tak vzadu?“

Jeho úsmev mi rozbúchal srdce z úplne iných dôvodov. „Proste sa mi páči výhľad.“ Pohľadom zabľúdil na môj zadok a ja som sa rozosmiala.

„Chceš mi tvrdiť, že je pre teba dôležitejšie očumovať môj zadok, ako poraziť Willa v pretekoch operačnej jednotky?“

„December, dovoľ mi vysvetliť ti jednu vec.“ Zastavil sa a prudko ma stiahol so sebou, keď ma objal. Bežci nás obchádzali z oboch strán, akoby sme boli balvan uprostred rýchlo tečúceho potoka. „Nikdy pre mňa nebude nič dôležitejšie, ako príležitosť očumovať tvoj zadok.“

S hlasným smiechom som ho odstrčila rukou na jeho spotenej hrudi a ukázala na cieľovú čiaru. „Poraz ma a dovolím ti viac, ako sa len pozeráť.“

Zavlnil obočím a odšprintoval, akoby mal na sebe nalepený nápis BEHÁM ZA SEX.

Josh spomalil, keď som ho dobehla, a prispôbil sa môjmu tempu, hoci som vedela, že ma mohol nechať ďaleko za sebou, ale neurobil to. Keď sa blížil cieľ, pozreli sme sa jeden druhému do očí a po tom, čo ešte raz hodil pohľad na môj zadok a uškrnul sa, pridal a porazil ma na plnej čiare, prekročil pásku celých desať sekúnd predtým mnou.

Keď som vypila fľašu vody, Josh ma odprevadil do rohu hangáru, kde sa stretávala skupinka rodín jeho roty. „Nehryzú. Nájdí si kamarátky,“ zašepkal mi do potom nasiaknutých vlasov.

„Ach, poručík!“ zavolala Lucille so širokým úsmevom naším smerom.

Možno to nebude až také zlé. Boli to len manželky vojakov, na ich prítomnosť som bola zvyknutá.

„Madam, musím odstrániť značenie trasy, ale môžem vám tu nechať Ember?“

Taký gentleman.

„Žiaden problém, postaráme sa o ňu. Ach, ale nedostala som o vašej manželke informačný formulár. Budeme ho potrebovať, aby sme ju mohli zapísať do zoznamu.“

„Ach, ja nie som jeho manželka,“ vyletelo mi z úst a v duchu som zakliala, keď Joshom myklo. „Chcem povedať, sme spolu dva roky, ale áno... nie sme manželia,“ dokončila som pomaly a s každým slovom, ktoré mi vyšlo z úst, som sa cítila sprostšie.

Do čerta. Myslí si, že by som nechcela byť jeho ženou? Samozrejme, že som chcela, ale nechcela som, aby na nás táto diktátorka vyvíjala neprijemný tlak.

Lucille sa zatvárila prekvapene a pohľad jej sklzol na moju celkom prázdnu ľavú ruku. „Ach, chápem. Samozrejme. Dnes tu môžeš zostať, ale informácie o nasadení sú určené naozaj len pre manželky a rodinu.“

Tak nedostanem tričko Dustoff kočiek.

„Vlastne, poručík...“ Pristúpila k nám drobná mladá žena s veľkým fasciklom a zastrčila si prameň svojich blond vlasov za ucho. „Stačí, keď podpíšete súhlas, a vaša priateľka bude v našom tíme viac než vítaná.“

Josh mi stisol ruku, aby som naňho pozrela. „Čo povieš, Ember? Chceš zostať?“

Vedela som, čo sa naozaj pýtal. *Si ochotná toto znášať? Chceš to?* Nie, nechcela som to, ale prežijem jej súdenie, pokiaľ to znamená, že dostanem informácie počas jeho nasadenia. Prikývla som a on mi dal pusu na čelo.

„Tak teda,“ skonštatovala Lucille s úsmevom sladkým ako med. „Vitaj v Dustoff.“

„Poslúchaj, idem im podpísať papiere,“ zašepkal mi do ucha a stisol mi ruku, než odišiel niekam, kde to bolo oveľa menej trápne ako tu... kde si ma teraz všetky manželky otvorene premeriavali pohľadom. *No, toto je príjemné.*

Lucille zaujala miesto na čele skupiny a vytiahla podložku na písanie. „Tak, začneme?“

„Neboj sa,“ povedala drobná blondínka s fasciklom s milým úsmevom a posadila sa na voľnú stoličku vedľa mňa. Podala mi zoznam účastníkov a informačný balíček. „Nie si v tom sama. Tá mrcha proste všetkých súdi.“

Jej drobným, milým hlasom to znelo ešte vtipnejšie a ja som sotva potlačila smiech. Usmiala som sa, keď sa Lucille otočila ku mne.

„Si proste nováčik. Neboj sa,“ upokojovala ma blondínka. „Prišla som sem minulý rok a poviem ti, keď sa veliteľka posádky vydá za pilota a prekročí tú hranicu medzi vojakmi a dôstojníkmi? No, bola som dlho témou klebiet. Mimochodom, volám sa Carol.“

„Ember, veľmi rada ťa spoznávam.“

„Si v armáde nová?“

Pokrútila som hlavou. „Nie, som vojenské decko.“

„Ach, takže ti všetci hovoria, že si vedela, do čoho si išla, čo?“ Povzdychla si. „Počúvam to každú chvíľu. Poviem ti však, je veľký rozdiel medzi tým, keď odídeš ty a keď čakáš.“

„Hej, to si viem predstaviť,“ odvetila som a pozrela na Lucille, ktorá nám práve vysvetľovala, ako zabezpečiť naše sociálne médiá z hľadiska operačnej bezpečnosti.

„Koľko ti s ním zostáva?“

„Niečo vyše dvoch týždňov.“ *Au.* Niežeby som si to v duchu nepočítala už dávno, ale keď som to vyslovila nahlas, stalo sa to skutočnosťou a začalo to bolieť.

O pár týždňov budem sama sedieť, čakať... tak ako mama.

Zľahka ma štychla ramenom. „Vyzeráš silná a schopná. Určite to zvládneš, vidím to na tebe. Budeš jedno z tých dievčat, ktoré to dajú.“

Josh priťahoval môj pohľad ako magnet, keď prešiel cez dve-re hangáru. Zasmial sa na niečom, čo povedal Will, a zdvihol palec, pýtajúc sa na môj verdikt. Pomohol by mi, keby som ho o to požiadala. Prinútila som sa usmiať a zdvihla palec. Sedieť niekde, kde ma nechceli, bude najľahšia časť tohto nasadenia.

O deväť a pol mesiaca prejde tými hangárovými dverami a toto všetko bude za nami. Náš život sa bude môcť začať a táto trápna pauza v čase zostane za nami. „A čo tie priateľky, ktoré nie sú dosť silné?“ spýtala som sa Carol.

Nasledovala môj pohľad na Josha a potom sa opäť pozrela na mňa. „No, povedzme, že pri návrate z misie nemávajú transparentmi.“

Pretože ich vzťahy nasadenie neprežili.

Ale to sme neboli my. Josh a ja sme nevedeli, ako zlyhať, a nemali sme v úmysle s tým začať práve teraz.

„Pozrela sa mi na ruku, mami,“ sťažovala som sa o pár dní neskôr, keď som odkladala ďalšiu tašku plnú potravín. „Pozrela sa mi na ruku a v podstate mi dala najavo, že ma tam nechcú, lebo nie sme zobratí. Akoby som sa nerátala, len preto, že som jeho priateľka.“

„Niektoré ženy vidia priateľku a myslia si, že je to, dočasné, čo, ako obe vieme, nie je pravda. Vieš, aké je ťažké nadviazať priateľstvá, a ak si nemyslia, že to s ním myslíš vážne, no... niektorí súdia príliš rýchlo. Každý, kto strávi hodinu s tebou a Joshom, vie, že vy dvaja to myslíte vážne. Som si istá, že jej postoj nezdieľajú všetky.“

„Nie,“ súhlasila som s úsmevom, kým som odkladala Joshovu jahodovú zmrzlinu do mrazničky. „Stretla som veľa milých dievčat. Lenže ona je prakticky Regina Georgeová skupiny.“

„Regina Georgeová?“ spýtala sa.

„*Protivné baby*, mami. Plasty? V stredu nosíme ružovú?“ Ozvalo sa ohlušujúce ticho. „Dobre, no, keď ťa v lete navštívim, budeme si musieť pozrieť zopár filmov.“

„Premýšľala si nad tým, či by si tu nestrávil leto?“

Doriti, poznala som jej nádejný tón. „Premýšľala.“ Upokojovala som ju. „Ale tu sa mi páči. Je to náš domov. Chcem byť tam, kde ho stále cítim.“

„Tomu rozumiem, zlatičko. A tie vykopávky?“

Zastavila som sa a ona rýchlo pokračovala.

„Myslím, že by to pre teba bolo skvelé, Ember. Takú skúsenosť len tak niekde nezískaš. Naozaj je to jedinečná príležitosť.“

„Je proste ťažké zaoberať sa s niečím takým, keď odchádza tak skoro. Nedokážem sa zorientovať ani to nejako pochopiť.“

„Áno, táto fáza je strašná, zlatko. Je mi to veľmi ľúto. Pracujú dlhšie, aby sa pripravili, tvoja myseľ beží na plné obrátky a ty nedokážeš zastaviť čas.“

Opierala som sa o pult a hľadela som na ostrovček, kde už dva dni hrozivo ležala hromada papierov. „Priniesol mi papiere, mami.“

Zhlboka sa nadýchla. „Aké?“

Prehltla som hrču v hrdle. „Ako vždy. Kópie údajov o najbližších príbuzných. Požiadavky na pohreb. Životná poisťka.“ Prinútila som svoje nohy, aby sa pohli, a podišla som k stohu papierov, kde som listovala vo formulároch. Moja myseľ na mňa zahrála krutý žart a na jedinú sekundu na papieri nebolo Joshovo meno, ale otcovo. Odhodila som ho, ako keby ma popálil, a ustúpila som, nasávajúc kyslík do pľúc.

„Ember?“ spýtala sa mama jemným hlasom.

Ona to pochopí. Zo všetkých ľudí v mojom živote to mama pochopí lepšie ako ktokoľvek iný. „Nikdy som to nechcela. Nič z toho. Chcela som len Josha.“

„Viem, zlatko.“

„Čo mám robiť? Toľko ráz som ťa pri tom pozorovala, ale nikdy som tomu nevenovala pozornosť. Bola som príliš zameraná na to, aby som si užila čas s ockom, kým sme ho ešte mali.“

„Dobre, tak som splnila svoju úlohu. Zozbieraj tie papie-re, vlož ich do zaraďovača a zamkni ho do trezora. Potom sa daj dokopy a strávi nasledujúci týždeň a pol s mužom, ktorého miluješ. Neopováž sa dovoliť strachu, aby ti ukradol týchto posledných pár dní, December Howardová. Sú príliš vzácne, tak bojuj ako divá o každú sekundu s ním.“

Lebo ďalšiu už možno nedostaneš.

Kapitola 4

JOSH

Čas utekal príliš rýchlo a ja som nemohol urobiť absolútne nič, aby som ho zastavil. Týždne akosi ubehli a zostávalo nám už len desať prekliatych dní. Nebolo dosť času. Nestihol som urobiť všetko, s čím potrebovala v domácnosti pomôcť. Nemiloval som sa s ňou dostatočne často, nedal som jej dosť bozkov, jednoducho som ju nedržal dosť v náručí.

Nenašiel som ten správny okamih, aby som jej položil najdôležitejšiu otázku svojho života.

Chcel som proste, aby to bolo dokonalé. Nie v Jaggerovom štýle, nie niečo prehnane veľkolepé. Nie, Ember potrebovala skôr niečo nenápadné a jednoduché... niečo skutočné. Ale musel som sa opýtať, lebo ak sa mi ten hlúpy, neskutočne otravný pocit nevyparí zo žalúdka, no, chcel som spojiť svoje priezvisko s jej menom.

Pre istotu.

Ember ma objala okolo pása a pritlačila sa mi na chrbát. Zatvoril som oči a usmial som sa, keď mi pocit pokoja uvoľnil každý napätý sval v tele. Len December to so mnou dokázala, uhladiť tie ostré hrany, ktoré som niekedy cítil, ako keby boli len tak-tak pozliepané. Potreboval som si tento pocit uchovať, aby som ho mohol nasávať počas dlhých nocí, ktoré ma čakali.

Do čerta, nenávidel som Afganistan.

„Ahoj,“ zašepkala a cez tričko mi dala bozk na chrbát.

Prekryl som jej ruky svojimi. „Ahoj.“

Nakukla mi cez plece a oprela si spánok o moje rameno. Usmievala sa od ucha k uchu, tak jasne, ako som ju nevidel odvtedy, čo som jej oznámil, že ma posielajú na misiu. „Je to tu ako v Ruckeri,“ zašepkala.

Nasledoval som jej pohľad ku Graysonovi, ktorý stál pri grille a poučoval Jaggera o výbere marinády, zatiaľ čo Sam a Paisley opekali marshmallows nad ohniskom, sediac na dvoch záhradných stoličkách. Všetko toto, dokonca aj zvuky hádky Morgan a Cartera v diaľke... bolo to neuveriteľne vzácne. Tak ťažko vybojované. Tak ľahko stratené.

„Cítim sa tu ako doma.“

Ešte viac sa ku mne pritúlila a jednoducho nasávala atmosféru. To som na nej miloval, že nepotrebovala vyplniť každú minútu rečami. Možno to bolo preto, že sme obaja už v ranom veku utrpeli stratu a naučili sme sa vychutnávať si každý zdanlivo obyčajný okamih.

„Ember, pod' ukázať Paisley, ako sa to robí. Stále ich podpaľuje ako malé fakle,“ zavolala Sam.

Pobozkal som ju na čelo a ona prešla cez náš spoločný dvor k dievčatám. Páčilo sa mi, že medzi našimi domami neboli žiadne ploty. Bude to pre ne ľahšie, keď tu už nebudeme.

Ember a Paisley sa budú musieť v budúcom roku navzájom podporovať.

„Ako bolo v Colorade?“ spýtal som sa Graysona a pridala sa k nemu, kde práve vedľa Jaggera obracal mäso.

„Presne to som potreboval,“ odpovedal a pohľadom sa vrátil k Sam. „Aký máš pocit z toho, že sa vraciaš?“

„Chceš sa baviť o pocitoch?“ pozrel som naňho kútikom oka.

„Netreba to odkladať na zajtra.“

Lebo zajtrajšok nemusí prísť.

Pozeral som, ako sa Ember smiala a svetlo ohňa sa jej odrážalo na tvári. Zovrelo mi hrud'. Žili sme ako v zveráku, sledovali sme, ako sa jeho čeluste približujú, a nemohli sme robiť nič iné, len čakať, kým nás rozdrvia. Do riti, bolo to na hovno.

„Nechcem ju opustiť. Konečne sme spolu a ja zase odchádzam. Asi som si myslel, že budeme mať aspoň chvíľku alebo dve, vieš?“

„Vychutnaj si to,“ poradil Grayson.

Jagger sa pomaly otočil, fľaša piva mu zostala visieť tesne pod otvorenými ústami. „Čo?“

„Využite tento čas. Vnímajte každé bodnutie osamelosti, vychutnávajte si každú sekundu, počas ktorej by ste si najradšej odtrhli vlastné končatiny, keby to znamenalo, že ich budete môcť päť minút držať v náručí. Nech vás to posunie k tomu, aby ste sa stali mužmi, akými môžete byť, mužmi, akých si zaslúžia, a nech vás to tlačí k tomu, aby ste boli vo vzduchu ešte lepši, aby ste sa k nim mohli vrátiť domov.“

Vráťte sa k nim domov.

„Sam z teba urobila citlivku,“ povedal Jagger ticho, ale neboli v tom žiadne žarty, keď sme všetci hľadeli ponad rošt na naše spoločné životy.

Malý úsmev na Graysonovej tvári ma zaskočil. „Nelutujem to.“

Keď bola večera hotová, posadali sme si okolo ohňa, ktorého plamene nás chránili pred klesajúcimi februárovými teplotami. Niežby osemnásť stupňov bolo na ten deň zlé maximum.

Ember zatvorila posuvné sklenené dvere, v rukách neisto zvierala štyri poháre na víno, zatiaľ čo fľašu držala pod pazuchu. „Dáme si?“ spýtala sa Sam, keď k nám prišla, a začala nalievať, akoby jej odpoveď bola vopred jasná.

„Áno, prosím,“ odpovedala Sam a neunikol mi pohľad, ktorý hodila smerom ku Graysonovi.

„Jagger, podáš mi pivo?“ spýtal sa Grayson, keď sa Jagger naklonil nad chladničku. „Netvárite sa všetci tak šokovane. Veď nikam nejdeme.“ Zdvihol na mňa obočie. „Pokiaľ tvoja hosťovská izba nemá spoločnú stenu s Jaggerovou. To počuť fakt nepotrebujem.“

Paisley na Graysona vrhla smrtiaci pohľad, zatiaľ čo Jagger sa od smiechu takmer zadusil pivom. „Nie, tam je naša hosťovská, a bude tam len Morgan.“

„Len ja?“ spýtala sa Morgan Cartera tak potichu, že keby nesedela po mojej pravej strane, nepočul by som ju.

To sa rýchlo vybrotilo.

„Len ty,“ odpovedal strohým kývnutím hlavy, ale hánky na ruke, ktorou zvieral fľašu, mu zbledli.

Jagger na mňa hodil pohľad, ktorým dal najavo, že sa do toho nebude miešať, a podal Graysonovi pivo, zatiaľ čo Ember podala pohár vína Morgan.

„Pripijeme si?“ spýtal sa Jagger s úsmevom, ktorý mu takmer pohltil tvár, keď sa pozrel na Paisley.

„Počkaj, Paisley potrebuje pohár,“ povedala Ember a naliala do druhého pohára.

„Ach, nie, mám voľu.“ Paisley s úsmevom pokrútila hlavou.

„Aspoň jeden z nás by asi mal zostať triezvy.“ Ember sa zasmiala a privlastnila si jej pohár. Stiahol som si ju na kolená, opatrne zvierajúc jej ladné boky.

„Správaj sa slušne,“ zašepkala mi do ucha, ale potom mi po ňom prešla jazykom.

Stisol som ju a dráždil ju pod okrajmi čiernej sukne, ktorá sa jej v sede posunula vyššie na stehnách. Nemohol som si pomôcť, jej pokožka bola pre moje ruky ako magnet. „Máš radšej, keď neposlúcham,“ odpovedal som.

Uprela na mňa tie modré oči a v tej sekunde som chcel, aby všetci vypadli, aby som mohol zo svojej úžasnej priateľky stiahnuť šaty. *Už čoskoro nebude len moja priateľka.* Nie, ak nájdem ten správny moment pre tú malú zamatovú krabičku schovanú hore.

Pani Walkerová. December Walkerová. Znelo to dokonale.

„Zem volá Josha a Ember,“ zavolať Jagger a mával rukou, akoby to robil už nejaký čas.

„Hej, hej, prípitok,“ povedala Ember a vrtela sa na mojom teraz už tvrdom lone. Pridrжал som ju rukami a ona sa na mňa samolúbo usmiala, dobre si vedomá toho, čo spravila.

Jagger zdvihol pivo. „Na priateľov. Dofrasa, to ani zďaleka nestačí. Vy, všetci... bez vás by som tu nebol,“ pozrel na Paisley, „ani by som nebol tým, kým som. Takže viac než na priateľov... na rodinu.“

Pozreli sme sa na rodinu, ktorú sme si vytvorili, sediacu okolo vaty, a cítil som to, jeden z tých okamihov, na ktoré sa nedá zabudnúť, takých, ktoré s vami zostanú aj dlho potom, čo pominú, a tak sa snažíte všetko si zapamätať. Bol to hlboký pokoj, spokojnosť spojená s tichým vedomím, že sa až príliš dlho neuvidíme.